

NATIONAL BAR ASSOCIATION OF ROMANIA

Asociația Națională a Avocaților din România

1

ATLANTA, GEORGIA

MARȚI, 6 MAI, ÎN PREZENT, ORA 10.35

Judecătoarea Rachel Cutler se uită pe deasupra ochelarilor cu ramă de baga. Avocatul o spusese din nou, dar de data aceasta ea nu mai era dispusă să i-o treacă cu vederea.

- Ce-ați spus, domnule avocat?
- Am spus că acuzatul susține că este vorba de o eroare judiciară.
- Nu acum, înainte de asta. Ce-ați spus?
- Am spus: „Da, domnule“.
- Dacă nu ai observat pînă acum, eu nu sînt bărbat.
- Așa este. Îmi cer scuze, doamnă judecător.
- Ai spus-o de patru ori în dimineața aceasta. Mi-am notat de fiecare dată.

Avocatul ridică din umeri.

- Chestiunea mi se pare lipsită de importanță. De ce să vă pierdeți vremea notînd greșelile mele de exprimare?

Ticălosul impertinent chiar zîmbea. Ea stătea dreaptă pe scaun și se uita în jos, la el. Brusc, își dădu seama ce urmărea T. Marcus Nettles, așa că nu mai comentă.

- Clientul meu este acuzat de agresiune gravă, doamnă judecător. Cu toate acestea, tribunalul pare mai preocupat de felul în care mă adresez eu dumneavoastră decît de lipsa de profesionalism a poliției.

ea se uită la juriu, apoi la cealaltă masă, la care procurorul Fulton County ședea impasibil, aparent încântat de șararul său își săpa singur groapa. Era limpede că tînărul nu avea ce încerca să facă Nettles. Dar ea înțelesese. Efectă dreptate, chestiunea este lipsită de importanță.

pe spate în scaun, judecătoarea observă privirea iritată și o clipă pe chipul lui Nettles. Expresia vînătorului ează ținta.

„Moțiunea mea de eroare judiciară cum rămîne? Întrebă cu răsunet. Acum vă rog să vă continuați pledoaria finală.

„Când a fost pronunțat verdictul, judecătoarea ridică și pronunță verdictul: eroarea nu durase decît douăzeci de minute.

„În instanță, spuse Nettles, ridicîndu-se în picioare, cer o decizie prealabilă stabilirii sentinței.

„Vă rog să vă continuați pledoaria sentinței.

„Vă rog.

Nettles își dădea seama ce greșeală făcuse mai devreme. „Recuzarea completului de judecată.

„Considerente?

„Peștii.

„Jurații?

„Agentului meu.

„Să vă explic.

„Vă rog să vă explicați.

„Vă rog să spuneți?

„Că neață, cînd mi-ați atras atenția în legătură cu folosirea cuvîntului „domnule“.

„Că avocat, din cîte îmi amintesc eu, am recunoscut în discuția noastră s-a purtat în prezența juraților, ceea ce este o chestiune lipsită de importanță.

„Că avocat, din cîte îmi amintesc eu, am recunoscut în discuția noastră s-a purtat în prezența juraților, ceea ce este o chestiune lipsită de importanță.

– Nu-mi amintesc de vreo obiecție sau de menționarea vreunei erori judiciare legate de discuția noastră.

Nettles nu mai spuse nimic.

– Care este poziția statului? Întrebă judecătoarea, adresîndu-se procurorului-adjunct.

– Statul se opune moțiunii. Jurații au fost imparțiali.

Rachel își reținu un zîmbet. Cel puțin tînărul avocat cunoștea răspunsul corect.

– Moțiunea de recuzare se respinge, spuse ea, uitîndu-se la acuzat, un tînăr alb, lăptos, cu fața ciupită de vărsat. Acuzatul să se ridice. Tînărul se conformă. Barry King, ai fost găsit vinovat de infracțiunea de agresiune gravă. De aceea, tribunalul te trimite din nou la închisoare corecțională pentru o perioadă de douăzeci de ani. Supraveghetorul va lua acuzatul în custodie.

Se ridică și se îndreptă spre ușa din lemn de stejar ce ducea în biroul său.

– Domnule Nettles, puteți veni o clipă? Procurorul-adjunct se apropie și el. Singur, preciză ea.

Nettles își lăsă clientul, căruia i se puneau acum cătușele, și o urmă în birou.

– Încideți ușa, vă rog. Își descheie roba, dar nu și-o scoase. Frumoasă încercare, domnule avocat, spuse ea, trecînd în spatele biroului.

– Care dintre ele?

– Cea de adineauri, cînd ați crezut că ironia aceea cu „domnule“ și „doamnă“ mă va face să-mi pierd cumpătul. V-ați văzut demontată bucată cu bucată apărarea aceea făcută în pripă și ați crezut că, dacă mă enervați, o să vă aprob moțiunea de eroare judiciară.

– Mi-ați făcut-o, spuse el, ridicînd din umeri.

– Ceea ce trebuie să faceți este să tratați cu respectul convenit instanța de judecată, nu să vă adresați unei judecătoare cu „domnule“. Și ați continuat. Intenționat.

– Tocmai mi-ați condamnat clientul la douăzeci de ani de închisoare, fără să poată beneficia de o audiere prealabilă. Dacă asta nu e părtinire, atunci ce e?

Rachel se așază, dar nu-i oferi un scaun și avocatului.

– N-a fost nevoie de nici o audiere. Acum doi ani l-am condamnat pe King pentru agresiune gravă și îmi amintesc că i-am dat șase luni de închisoare și șase luni de eliberare condiționată. De data asta, a spart capul unui bărbat cu o bătă de baseball, abuzînd astfel de puțină încredere pe care i-am acordat-o.

– Ar fi trebuit să vă autorecuzați. Toate aceste informații v-au influențat decizia.

– Serios? Oricum, investigația preliminară pe care o tot solicitați ar fi dat la iveală toate acestea. Eu doar v-am scutit de așteptarea inevitabilului.

– Ești o cățea nenorocită.

– Asta te va costa o sută de dolari. Plătibili pe loc, împreună cu alți o sută pentru circuitul din sala de judecată.

– Am dreptul la o audiere înainte de a cădea în dizgrație.

– Corect. Dar nu-ți dorești asta. N-ar folosi la nimic șovinismul pe care îl etalezi.

Nettles amuți, dar Rachel îl simțea clocotind de furie. Era un bărbat scund, îndesat și cu gușă, cunoscut pentru tenacitatea sa și, cu siguranță, neobișnuit să primească ordine din partea unei femei.

– Și de fiecare dată când o să-ți mai arăți fundul ăla mare în sala mea de judecată, te va costa o sută de dolari.

Nettles se apropie de birou și scoase din buzunar un teanc de bancnote, din care extrase două hîrtii nou-nouțe de cîte o sută de dolari, cu chipul rotofei al lui Ben Franklin pe ele. Le aruncă pe amîndouă pe biroul lui Rachel, după care mai scoase trei.

– Du-te dracului!

Prima bancnotă ateriză pe birou.

– Du-te dracului!

Căzu și cea de-a doua bancnotă.

– Du-te dracului din nou!

Cel de-al treilea Ben Franklin poposi și el pe birou.

Rachel își puse roba, se întoarse în sala de ședință și urcă cele trei trepte ce duceau la podiumul din lemn de stejar pe care îl ocupa de patru ani încoace. Ceasul din perete arăta ora 13.45. Se întreba cît timp avea să mai aibă privilegiul de a fi judecător. Era un an electoral, mandatul îi expirase cu două săptămîni în urmă și avea deja doi contracandidați, ce fuseseră prezenți la întrunirea preelectorală a votanților, din luna iulie. Se zvonea că aveau să fie mai mulți candidați înscriși în cursa electorală, dar nici unul nu apăruse pînă vineri la ora 16.50, ca să depună taxa de aproape patru mii de dolari, necesară validării candidaturii. Ceea ce se întrevăzuse a fi o alegere sigură se transformase într-o vară lungă, plină de discursuri și strîngeri de fonduri. Nimic plăcut.

În momentul de față nu avea nevoie de complicații. Agenda sa de lucru era și așa extrem de încărcată, în fiecare zi adăugîndu-se alte și alte cazuri. Programul acelei zile se scurtase datorită verdictului rapid în procesul *Statul Georgia contra lui Barry King*. Mai puțin de jumătate de oră însemna într-adevăr foarte puțin, dar era clar că jurații nu fuseseră impresionați de show-ul lui T. Marcus Nettles.

Fiind liberă în după-amiaza aceea, își propuse să se ocupe de probleme care nu aveau legătură cu justiția, probleme ce se tot adunaseră în ultimele două săptămîni de procese. O perioadă de altfel fructuoasă: patru condamnări, șase pledoarii de punere sub acuzare și o achitare. Unsprezece infracțiuni fuseseră scoase de pe rol, făcînd

loc altei serii, despre care secretara sa spunea că avea să le primească a doua zi de dimineață de la funcționarul care se ocupa de planificarea proceselor.

Publicația *Fulton County Daily Report* evalua anual eficiența tuturor judecătorilor din tribunalul local. În ultimii trei ani, ea ocupase unul dintre primele locuri, mai ales datorită faptului că reușea să rezolve cazurile mai repede decât majoritatea colegilor săi, cu un procent de anulare la curțile superioare de apel de numai 2 la sută. Ceea ce nu era rău, 98 la sută fiind chiar grozav.

Se așeză pe scaunul judecătoresc și începu să urmărească furnicatul de după-amiază, care abia începuse. Avocați care intrau și ieșeau, clienți veniți la ultima înfățișare într-un proces de divorț sau după semnătura vreunui judecător, alții căutând o soluționare a motiunilor aflate pe rol, în cauzele civile ce urmau a se judeca. În total, cam patruzeci de dosare. Se uită din nou la ceas. Era ora 16.15 și în agenda sa nu mai figurau decât două dosare. Primul era o adopție, o sarcină care îi făcea într-adevăr plăcere. Copilul de șapte ani îi aminti de Brent, fiul ei de aceeași vîrstă. Cel de-al doilea, o schimbare de nume, solicitantul nefiind reprezentat de un avocat. Programase intenționat acest dosar la urmă, sperînd că sala de ședință avea să fie goală.

Grefierul îi dădu dosarul.

Privi în jos, la bătrînul îmbrăcat cu o haină bej, de tweed, și pantalonii cafenii, care stătea în fața mesei de consiliu.

- Numele întreg, spuse ea.
- Karl Bates. Vocea sa obosită avea un accent est-european.
- De cînd locuiți în Fulton County?
- Treizeci și nouă de ani.
- V-ați născut în această țară?
- Nu, sînt din Belarus.
- Sînteți cetățean american?

Omul încuviință.

- Sînt bătrîn. Optzeci și unu de ani. Petrecut aici aproape jumătate din viață.

Întrebarea și răspunsul nu aveau legătură cu cererea în sine, dar nici grefierul, nici stenograful Curții nu spuseră nimic. Pe figurile lor părea să se citească importanța momentului.

- Părinții, frații și surorile mele... toți uciși de naziști. Mulți oameni au murit în Belarus. Noi eram ruși albi. Foarte mîndri. După război, n-am mai rămas mulți... cînd sovieticii și-au anexat teritoriile noastre. Stalin a fost și mai rău decît Hitler. Un nebun. Un măcelar. Totul a fost distrus acolo cît timp a fost el la putere, așa că eu plecat. Nu este această țară pămîntul făgăduinței?

- Ați fost cetățean rus?

- Cred că denumirea corectă este cetățean sovietic. Dar nu considerat niciodată sovietic, adăugă el, scuturînd din cap.

- Ați luptat în război?

- Numai de nevoie. Marele Război pentru Patrie, cum îl numea Stalin. Am fost locotenent. Prins și trimis la Mauthausen. Șaisprezece luni într-un lagăr de concentrare.

- Ce ocupație ați avut aici după imigrare?

- Bijutier.

- Ați solicitat tribunalului schimbarea numelui. De ce doriți să fiți cunoscut sub numele de Karol Boria?

- Este numele meu de botez. Tatăl meu mi-a zis Karol. Asta înseamnă „încăpățînat“. Am fost cel mai mic din șase copii și la naștere aproape murit. Cînd eu imigrat în această țară, m-am gîndit trebuie protejez identitatea. În Uniunea Sovietică lucrat pentru comisiile guvernamentale. I-am urît pe comuniști. Ei distrus țara mea și eu spus în față. Stalin a trimis mulți țărani în lagărele din Siberia. Credeam că familia mea o să aibă de suferit. Foarte puțini puteau pleca atunci. Dar înainte să mor, îmi vreau înapoi dreptul legitim.

- Suferiți de vreo boală?

- Nu, dar mă întreb cît o să mai reziste trupul ăsta obosit.

Rachel se uită la bătrînul din fața sa, un bărbat împovărat de ani, dar încă plin de distincție.

Avea o privire de nepătruns, părul complet alb și o voce gravă și enigmatică.

- Arătați minunat pentru vârsta dumneavoastră.
Bătrînul zîmbi.

- Doriți cumva să vă schimbați numele pentru a escroca, pentru a vă sustrage de la o urmărire penală sau pentru a vă ascunde de un creditor?

- Nu aş face niciodată așa ceva.

- În acest caz, vă aprob cererea. Veți fi din nou Karol Boria.

Semnă ordinul anexat la cerere și îi dădu dosarul grefierului. Apoi coborî de pe podium și se apropie de bătrîn. Obrajii lui aspri erau plini de lacrimi. Și ea avea ochii roșii. Îl îmbrățișă, șoptindu-i la ureche: „Te iubesc, tăticle!“

ORA 16.50

Paul Cutler se ridică din fotoliul de stejar și se adresă Curții, simțind că își pierde răbdarea tipic avocațească.

- Onorată instanță, firma imobiliară nu contestă serviciile petentului. Noi contestăm doar banii pe care îi pretinde în schimbul acestora. Douăsprezece mii trei sute de dolari este o sumă foarte mare pentru zugrăvirea unei case.

- Și casa este mare, spuse avocatul creditorului.

- Sper să fie așa, spuse judecătorul.

- Casa are două sute de metri pătrați. Nimic neobișnuit în asta. Zugrăvitul a fost o muncă de rutină. Petentul nu are de ce să pretindă această sumă, spuse Paul.

- Onorată instanță, defunctul a încheiat un contract cu clientul meu pentru zugrăvirea completă a casei, ceea ce clientul meu a și făcut.

- Onorată instanță, petentul nu a făcut decît să profite de un bătrîn de șaptezeci și trei de ani.

Serviciile sale nu merită nici pe departe douăsprezece mii trei sute de dolari.

- Defunctul i-a promis clientului meu un bonus dacă termină lucrarea într-o săptămîină. Și a terminat-o.

Nu-i venea să creadă că celălalt avocat persista cu atît tupeu în pretențiile sale.